Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 144. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 27-го ЛИПНЯ 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JUNE 27, 1980 No. 144. VOL. LXXXVII.

Повідомлення УККА

КРАЙОВА РАДА УККА ВІДБУЛА НАРАДИ

Ню Йорк, Н. Й. (УККА). — В суботу 14-го червня ц. р. відбулося чергове засідання Крайової Ради УККА, в якому взяло участь понад 90 членів цього найвищого тіла УККА.

Збори відкрив і ними проводив Володимир Мазур, голова Крайової Ради. Придержуючися давноприйнятої традиції, що УККА як центральна організація не піддержує поодиноких кандидатів на президента ЗСА чи інших виборних представників до Конґресу в Америці, але кожночасно засягає інформації як від партії, що при владі, так від опозиційної, на засіданні присутні вислухали інформацій полк. Джея Німчика, голови Етнічної ради при Республіканському крайовому комітеті, що його представив проф. Лев Е. Добрянський, президент УККА.Полк. Німчик говорив про намагання Республіканського крайового комітету притягнути до участи в політичному житті Америки представників етнічних груп та з'ясував методи й програми цієї праці. Присутній з ним був теж Степан Поступак, український діяч з Пенсильванії, який є координатором етнічних груп пре Республіканському крайовому комітеті в теперішній виборчій кампанії. Він говорив про практичну роботу етнічних груп, як, наприклад, участь у відзначуванні „Тижня Поневолених Націй", акції в обороні прав людини і т. п., контакт із губернаторами і посадниками понад 300 етнічними часописами, радіовими та телевізійними станціями в Америці і т. п. Він висловив признання „Свободі" й „Українському Тижневикові" за добрі репортажі про участь Р. Регена в Українському фестивалі в Ню Джерзі. За інформацію подякував проф. Добрянський,опісля почалися ділові наради.

Після відчитання протоколу з попереднього засідання Крайової Ради УККА секретарем Орестом Щудляком, відбулася коротка дискусія, після якої протокол одноголосно прийнято.

На внесення адміністративного директора мгра Івана Базарка, Крайова Рада прийняла до відома запропоновані зміни в керівних органах УККА, як теж аплікації на прийняття в членство УККА нових організацій, та передала ці справи до остаточного оформлення Комісії для членських справ.

З черги були звідомлення членів Екзекутиви УККА.

Проф. Добрянський звітував про свою діяльність у Вашінґтоні:

— Справа Афганістану висунула на публічний форум раніші територіяльні загарбання Москви; тому українська громадськість в

(Закінчення на стор. 4)

Доповнення до повідомлення УККА

До надрукованого офіційного повідомлення з канцелярії УККА про наради Крайової Ради УККА в дні 14-го червня ц.р., для повнішої інформації читачів подаємо ще деякі доповнення власних кореспондентів „Свободи". Це відноситься зокрема до резолюції в справі підписів деяких українських правозахисників під покаянною заявою совєтських правозахисників за злочин вбивства тисячів польських старшин в Катині та до вибору Номінаційної комісії у підготові до XIII Конґресу.

У Катинській справі

Справа підписів ген.Петра Грегоренка, Леоніда Плюща, Надії Світличної і Раїси Мороз під покаянною заявою російських дисидентів за злочин вбивства польських старшин в Катинському лісі не становила окремої точки нарад, але її заторкнув мгр Іван Базарко, екзекутивний директор УККА у своєму звіті про працю канцелярії і її обговорювано в дебатах над цим звітом. Ця справа, включно із пропозицією схваленої тепер резолюції, була на порядку вже попередніх нарад Екзекутиви і тоді доручено канцелярії УККА порозумітися із підписаними під заявою українськими правозахисниками та дістати від них відповідне вияснення. Мгр І.Базарко у своєму звіті ствердив, що канцелярія УККА ще не мала нагоди і можливости порозумітися з усіма підписаними під заявою (Л.Плющ живе в Европі і також ген. Григоренко був на відвідинах в Европі).

Натомість до УККА був надісланий „Відкритий лист" Раїси Мороз (він був висланий і також надрукований в деяких українських газетах) у зв'язку з надрукованими в пресі статтями в цій справі. Раїса Мороз у довшому листі м.і. стверджує, „що, безперечно, заява складена росіянами нефортунно, вона в деякій мірі відбиває чисто російський погляд на справу („наш народ", „наша країна", „радянські" правозахисники...) і саме в такій її редакції українцям підписувати не слід було з принципових міркувань. Невдалою є також назва з „каяттям", бо всі мали на увазі, безперечно, співчуття, а не каяття?..."

Під час дебатів над цією справою ніхто не оспорював нісенітности „покаянної заяви" і підписів під нею українських правозахисників, хоча вони себе там як українці не ідентифікують, натомість висловлювано застереження та сумніви щодо процедури в розгляді цієї справи на форумі УККА. Застереження опонентів до резолюції, запропонованої секретарем УККА Ігнатом Білинським, з'ясовує інша резолюція, яку запропонував голова Асоціації Українців в Америці д-р Роман Барановський, з тим, що та запропонована ним резолюція, після її евентуального схвалення, мала б бути опублікована щойно після того, як до всіх підписаних під покаянною заявою українців будуть вислані листи з пропозицією відкликати їхні підписи і якщо вони від цього відмовилися б чи взагалі на листи не відповіли. В запропонованій ним резолюції д-р Р.Барановський доказує — на думку пізніших дискутантів гостріше і виразніше ніж це зроблено в резолюції І.Білинського — повну нікудишність українських підписів під „катинським каяттям" російських дисидентів, але рівночасно

(Закінчення на стор. 3)

Китай відчиняє двері до Тибету

Льгаса, Тибет. — Двадцять років після невдачі тибетського повстання проти центрального пекінгського уряду Тибет відчував ту поразку. Обмежені можливості зв'язку зі світом, майже замкнена границя з Індією, а внутрі важкий натиск центрального режиму і Комуністичної партії давали себе відчути на кожному кроці. 1979 рік почав приносити зміни.

Натиск на Тибет ішов з різних боків. Насамперед це був ідеологічний натиск китайської Компартії, яка, як і всі комуністичні партії, пробує наломлювати витворені тисячоліттями народної праці й творчости звичаї й норми до своїх надуманих „законів діялектичного матеріялізму", опісля це був натиск центральної влади проти особливостей того величезного терену; накінець це були спроби підпорядкувати життєві потреби народу плянові бюрократів.

Висловом надходящих змін було недавнє інтерв'ю Далай Ями з Катманду, Індія,де він перебуває від часу невдалого повстання, в яке він був замішаний, як духовий провідник тибетанців. У тому інтерв'ю Далай Ляма натякнув на можливість повороту до Тибету вже в недалекому майбутньому.

Тепер в Тибеті перебуває сестра Далай Лями. Саме в тому часі, що й вона, прибула до Тибету і делегація з Пекіну на чолі з генеральним секретарем КПК, недавно іменованим Гу Ябангом. „Піпле Дейлі", англомовний щоденник в Пекіні, в числі з 31-го травня повідомив на першій сторінці: „Принципові реґіональної автономії треба дати всі можливості. Все, що не відповідає умовам Тибету, треба відкинути, або змодифікувати разом із усім, що не є корисне національній єдності і розвиткові продукції".

Делеґація з Пекіну перебувала в Тибеті від 22-го до 31-го травня. При повороті до ПекінуГу Ябанг заповів відхід з Тибету дотеперішніх. китайських керівників:

„Це є справжньою честю для кадрів з національности Ган (головного елементу Китаю) після виконання там свого історичного завдання покинути Тибет.

Члени Комуністичної партії мусять виконувати обов'язки. Коли вони повернуться додому, партійна організація очевидно подбає про працю для них".

МОСКВА НАШТОВХУЄ БОЛГАРІЮ НА АВАНТЮРИ

Софія,Болгарія. — Поїздку президента Картера до Югославії і його виступи в тій країні, болгарські привладні кола і партійна комуністична преса не прийняли прихильно. Обидва ті чинники зовсім не скриваються з думкою, що цілі Балкани й передня Азія, а особливо Туреччина, повинні бути тереном виключних впливів Москви і її найвідданішого сателіта Болгарії.

Зразу після Другої світової війни поміж Югославією і Болгарією почались переговори в справі зближення, співпраці, може навіть митної юнії, чи якоїсь форми конфедерації. Після коротких хитань Москва рішуче висловилась проти того, щоб не допустити до евентуального постання незалежного від неї силового осередку на Балканах. З того часу Болгарія послушно виконує всі доручені їй Москвою функції. Зокрема після зірвання Югославії з Москвою були періоди, в яких Болгарія поступала дуже визиваючо у відношенні до Югославії.

Крім виконування загального совєтського пляну болгари мали ще свої окремі претенсії до Югославії. Вони проповідували й проповідують ідею злуки югославської Македонії з Болгарією, бо, як кажуть вони, мекедонці — це ніякий нарід, а тільки плем'я болгарського народу. Тим часом македонська республіка у федеративній Югославії не лише функціонує як рівноправний з усіми іншими складовими частинами федерації чинник, але македонський нарід завдяки всім можливостям, які дає власна державна влада, потужно розвинув протягом останніх тридцять років свою культуру, економіку, особливі форми свого життя. Македонці показали навіть найбільшим „невірним Томам", що вони таки нарід і то нарід динамічний, творчий. Хоча їх і не багато (понад два мільйони), але завдяки своїй національній тугості вони перебули довгі століття турецької неволі, не перестаючи боротьби з наїзником. Духово-культурні традиції македонців належать до найвищих у тій частині Европи. Македонці вславилися вже під кінець першого тисячоліття, як носії візантійських і християнських впливів на теренах, заселених слов'янами, а македонці — св.св. Кирило і Методій створили підставу кирилиці, абетки, що її вживає велика частина слов'ян.

Очевидно, що в силу таких фактів , болгарські апетити зникали і тепер мало хто з них видвигає такі імперіялістичні аспірації. Зате роля, призначена Болгарії Москвою, зовсім не змаліла, а якраз навпаки.

Таїлянд формально оскаржив В'єтнам за напад

Куаля Лямпур, Маляйзія. — Уряд Таїлянду формально оскаржив комунісричний режим в Ганої за вторгнення в'єтнамських регулярних військових частин на таїляндську територію, вбивство цивільних людей і вимордування багатьох втікачів, які перебували під шатрами на таїляндській території, втікши з Камбоджі чи В'єтнаму.

В тому самому часі міністер закордонних справ Таїлянду Сіддгі Саветсіля зарядив таїляндському амбасадорові при Об'єднаних Націях повідомити про в'єтнамськуу інвазію генерального секретаря Курта Вальдгайма і зарезервував собі право передати справу в'єтнамського військового втручання на розгляд Ради Безпеки ОН.

Крім того таїляндські чинники повідомляють, що в'єтнамські частини зістрілили два літаки і гелікоптер і що справа відносин між Таїляндом і В'єтнамом дуже загострюється з дня на день.

Вони також не виключають можливости, що може дійти до прикордонного зудару в найближчому майбутньому, якщо ОН і великі держави не пороблять відповідних заходів.

У Вашінґтоні Державний департамент висловив велике затурбування розвитком одій у Південній Азії. Речник Дежавного департаменту Годдінґ Картер заявив кореспондентам, що ЗСА вже розпочали доставу зброї до Таїлянду і що Америка додержить своїх оборонних зобов'язань. Інший речник заявив, що Вашінґтон покищо не збільшив достави зброї, яка охоплюватиме в цьому році 50 мільйонів долярів, але у випадку поновного військового втручання, Уряд ЗСА передумає своє рішення. Покищо, — заявляють вашінґтонські джерела, — уряд Таїлянду не звернувся до ЗСА за додатковою військовою допомогою, надіючись, що справу конфлікту можна буде полагодити за допомогою ОН.

КАРТЕР ВІДВІДУЄ ЕСПАНІЮ І ПОРТУГАЛІЮ

Мадрид, Еспанія. — Покидаючи Югославію, президент Картер ще раз підкреслив основні позиції світової політики ЗСА. В Мадриді він обстоював доцільність негайного приступлення тієї країни до НАТО і ЕЕС.

У спільному кінцевому комунікаті перед відлетом Президента з Београду обидві сторони потвердили своє дотеперішнє становище та зайняли поставу до найважливіших питань світової ситуації. Спершу обидві країни висловили своє глибоке стурбовання загостренням міжнародних конфліктів у зв'язку із совєтською інвазією на Афганістан: „Президент Картер і президентура Соціялістичної Федеральної Республіки Югославії висловили велику турботу серйозним погіршенням міжнародної ситуації. Вони підкреслили конечність точно придержуватися духа і принципів чартеру ОН. В кінцевому устолі комунікату обидві сторони звернули особливу увагу на ситуацію в Афганістані і Камбоджі.

Після прибуття до Мадриду президент Картер зразу почав політичні розмови. Після розмови з прем'єром Адольфом Суарезом, Президента відвідав увечері в американській амбасаді лідер опозиції, провідник Соціялістичної партії Феліпе Гонзалез. Король Еспанії Хуан Карльос влаштував у честь Президента бенкет.

В розмовах з еспанськими лідерами президент Картер зайняв виразне становище до одної з найважніших поточних проблем еспанської політики, тобто до приступлення Еспанії до НАТО та до Европейської Економічної Спільноти, популярно званої Спільним ринком. Проблема ця вже від довшого часу є предметом нарад між членами НАТО і ЕЕС та Еспанією, але останнім часом, коли переговори наближаються до кінця, Франція висловила застереження й намагається відложити приступлення Еспанії. Зв'язане це зі станом сільсько-господарської продукції і надмірної продажі харчових засобів в країнах Спільноти, а в зв'язку з тим тенденції на зниження ціни. Французькі селяни не в силі витримати конкуренції еспанських вин, свіжої городини та овочів.

Беручи до уваги загальне положення й потребу негайного створення міцного европейського оборонного фронту проти агресивного СССР, президент Картер підкреслив потребу негайної полагоди тієї проблеми. З Еспанії Президент прибув до Португалії.

В Америці

ПРОГРАМОВА КОМІСІЯ Демократичної партії, яка вже від довшого чагу застановляється над програмою, що її керівництво партією мусить представити делеґатам Демократичної Конвенції в серпні цього року, відкинула майже всі пропозиції сенатора Едварда Кеннеді, другого кандидата на президента з Демократичної партії, а натомість прийняла майже всі пропозиції президента Джіммі Картера. Серед відкинених пропозицій Кеннеді були також такі справи, як 12-більйонова асиґнація уряду на додаткові праці і поборення інфляції, замороження цін на деякі товари і платні, визначення максимальної ціни на оливу і бензину, централізація соціяльного забезпечення тощо.

СЕНАТ БІЛЬШІСТЮ ГОЛОСІВ засудив у вівторок, 24-го червня ц.р., совєтську інвазію на Афганістан, закликаючи уряд Совєтського Союзу відтягнути усі свої військові частини з тієї країни і підтримав рішення Уряду щодо бойкоту Олімпійських ігрищ в Москві. Сенатську резолюцію у цій справі спонзорував лідер демократичної більшости в Сенаті сенатор Говард Бейкер і сенатор Роберт Бирд із Західньої Вірджінії. Коспонзорами резолюції були 53 особи з обох партій.

РЕЧНИКИ ДЕПАРТАМЕНТУ енерґетики повідомили, що американські спеціялісти перевели експльозію атомової бомби силою 20 кілотон 1,050 фітів під землею у пустині стейту Невада. Спеціялісти заявили, що на поверхню землі не продісталась радіяція з тієї експльозії.

КОМПАНІЯ „СІҐРАМС", найбільший продуцент алькоголю, горілки і вина, пожертвувала 5,8 мільйона долярів для Гарвардського університету (медичного департаменту) для переведення студій, щоб встановити чому алькоголь має більш вразливий вплив на одну групу людей, а на другу менший. Президент Гарвардського університету Дерек Бок заявив кореспондентам, що ця пожертва є найбільшою, що її досі приділило для Гарварду приватне підприємство, не ставлячи при тому жадних спеціяльних вимог.

ФЕДЕРАЛЬНЕ БЮРО Інвестигацій (ФБІ), досліджуючи справу майже смертельного поранення негритянського лідера Вернона Джордана, задумує тепер перевести дослідчі розмови з Джоном Леррі Реєм, щоб встановити де він був під час атентату, бо деякі особи, свідки ФБІ, кажуть, що вони бачили його у Форт Вейні, Інд. Покищо Рея не підозрівається у плянованому вбивстві Джордана. Джон Леррі Рей, є братом Ерл Рея, засудженого вбивника д-ра Мартіна Лютера Кінга.

РЕКОРДОВЕ ЧИСЛО ТАБОРОВИКІВ — ПЕРЕДВІСНИК НОВОГО ЛІТНЬОГО СЕЗОНУ НА СОЮЗІВЦІ

Союзівка. — Тут у суботу, 21-го червня, відкрились тенісовий і дитячий табори в рамках літніх програм цієї популярної оселі УНСоюзу,яка кожного року притягає тисячі вакаційників і відвідувачів, зокрема молодь, з усіх частин Північноамериканського континенту, а то й з інших країн українського поселення у вільному світі.

Передвісником 28-го літнього сезону на Союзівці є рекордове число учасників тенісового табору, які здобувають чи закріплюють знання цього спорту під наглядом керівників табору Юрія Савчака і Зенона Снилика (в обмеженому часі), яким допомагають Ігор Луків та Юрій Петрикевич і молодші асистенти Богдана Товпаш і Андрій Хархаліс. В таборі бере участь 72 юних тенісистів у віці від 12 до 18 років — 42 дівчат і 30 хлопців — з понад десятка стейтів.

Учасники тенісового табору.

На програму щоденних зайнять складаються ранні біги і руханка та навчання гри в теніс у ранній, пополудневій і вечірній сесіях, що їх доповняють фільми і усні лекції. Крім того, таборовики користаються з усіх інших улаштувань Союзівки, зокрема великого басейну, холодна вода якого є справжнім відсвіженням після вправ на сімох твердих кортах Оселі. Табір триватиме до середи, 2-го липня, а його формальне закінчення відбудеться у вівторок увечері, коли учасники одержать посвідки, а кращі таборовики — нагороди. Відтак таборовики поставлять свою власну мистецьку програму.

У той самий час, у затиш-

(Закінчення на ст. 3-ій)

У світі

В РИМІ, ІТАЛІЯ, ТЕРОРИСТИ вбили заступника державного прокуратора. В Італії, яка належить до країн з найбільше розвиненим тероризмом, вбивство державного працівника в білий день на вулиці — це не новина. Але новиною є, що після вбивства в двох окремих телефонічних повідомленнях подано, що вбивства доконано спільними силами „крайньої правої організації Збройного революційного ядра" і крайньої лівої Червоні бригади.

МІЖНАРОДНА РАДА В справах пшениці повідомляє, що цьогорічний збір пшениці осягне около 424 мільйони матричних тонн. В тому американські жнива принесуть около 60 мільйонів тонн. Канадська продукція пшениці дещо понизиться цього року у наслідок поганої погоди у деяких пшеничних районах Канади. Пшеничні засіви в Европі вищі, як у попередніх роках і тому, як також завдяки добрій погоді, Західня Европа може мати рекордові пшеничні жнива. Погана погода в Китаю, наперед посуха в часі росту, а опісля постійні зливні дощі, обнижать продукцію пшениці і Китаю уже збільшив її закупи на світових ринках. СССР передбачає цього року кращі збори, як минулого, одначе совєтські цифри вимагають ще незалежної перевірки.

ЯПОНСЬКІ ГОСПОДАРСЬКІ апетити зростають і переключаються на нові ділянки. Після опанування великої частини автомобільного ринку в світі, зокрема у ЗСА, японці приготовляють іншу ділянку, яка дотепер була великою мірою в руках американського промислу, а саме літакобудування. Американський капітал й експертиза були дотепер домінуючі в світовому літакобудуванні. Тепер цілий ряд найбільших японських фірм творить концерни, щоб здобути капітал потрібний для тієї ділянки промислу. Фірми Міцібуші, Кавасакі і Ішікавадджіма разом з англійським Ролльс-Ройсом будують новий летунський двиґун (мотор), а друга комбінація трьох японських фірм разом з італійською фірмою Альиталія і американською Боінг будують два нові масового вжитку літаки: Боінг 767 і 777. Так само японські концерни викупили в ЗСА ліцензії і будують бойовий літак типу Ф-15 гелікоптери і морські розвідувальні літаки.

В ОБОРОННІЙ СИСТЕМІ демократичного світу на відтинку між Суезьким каналом і Індійським океаном Сомалія відіграє важливу ролю. Вона контролює південну частину виходу з Червоного моря та частину вод Індійського океану. Участь Сомалії значно зміцнювала б ту систему. Одначе на перешкоді включенню її стоять вимоги теперішнього уряду Сомалії, щоб західні країни допомогли їй у відзисканні величезного простору Оґаден, який сомалійські війська здобули в недавній війні від Етіопії, а опісля Етіопія при совєтській підтримці відвоювала. Оґаден.

В ТУРЕЦЬКОМУ ПАРЛЯМЕНТІ почалася дебата над внеском висловити недовір'я теперішньому урядові, запропонованим недавнім прем'єром Булєнтом Ечевітом, головою Республіканської партії. Теперішній прем'єр Сулейман Демірель закинув опозиції, що вона не має ніякого альтернативного пляну, а тільки робить „опозицію для опозиції". Якщо не довір'яєте теперішньому урядові, можете його скинути, але принаймні скажіть, як ви думаєте розв'язувати загальнотурецькі проблеми", сказав Демірель.

ПРИГАДКА

Пригадуємо всім ВШ Передплатникам „Свободи", що з днем 1-го червня ц. р. одержують англомовний „Український Тижневик" тільки ті передплатники щоденника, які вислали замовлення і належну передплату „Українського Тижневика". Для вигоди тих передплатників, які бажають одержувати „Український Тижневик", але ще не вислали такого замовлення і передплати, поміщуємо в цьому числі відповідний формуляр, що його можна вирізати і переслати виповненого разом з чеком передплати до Адміністрації „Свободи".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper (SECD 530-420) published daily exept Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти й скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Успіхи у межах можливости

Одну з найкращих дефініцій, що таке політика — подав „залізний канцлер" Німеччини з минулого сторіччя, Бісмарк, заявивши, що політика — це „мистецтво можливости".

Політика змагає до того, щоби здобути максимум успіху в межах реальної можливости. Маємо на очах наявні приклади, як трудно осягнути Америці поважні закордонно-політичні успіхи, коли сучасні реальні можливості страшенно вузькі, страшенно важкі. Американські керівні кола самі здають собі з цього справу. Тому, наприклад, коли в минулому тижні прилетів до Вашінґтону з дводенними офіційними відвідинами король Йорданії Гусейн з своєю дружиною-американкою, то речники Білого Дому й Державного департаменту правильно згори перестерігали, щоби не сподіватися, що наради президента Картера й нового державного секретаря Маскі з Гусейном могли довести до згоди збоку того останнього, щоби він включився в ізраїльсько-єгипетські переговори про мир на Близькому Сході.

Йорданія не менше бажає собі миру на всьому Близькому Сході, як Єгипет і Америка та ввесь вільний світ. Але фактом є, що коли несповна два роки тому президент Картер запросив до Кемп Дейвіда ізраїльського прем'єра Менахема Бегіна й єгипетського президента Анвара ель-Садата, то він не запросив туди короля Гуссейна, дармащо ізраїльсько-єгипетські мирові переговори з активною участю Президента, як посередника, стосувалися також окупованної у війні з 1967 року Ізраїлем йорданської території на правому березі Иорданії. І фактом є, що від того часу Ізраїль під кермою свого агресивного і непоступливого прем'єра засновує своїм коштом і під охороною своєї армії щораз нові оселі на правому березі Йордану, нехтуючи всіма протестами, що їх проголошують Єгипет, ЗСА і Об'єднані Нації.

Фактом, врешті, є, що Ізраїль не тільки не погоджується звернути Йорданії той колишній йорданський обшир, на якому не жив ні один ізраїлець, але й не виявляє ніякої готовости здійснювати власну обіцянку щодо автономії для півтора мільйона палестинських арабів, які живуть на правому боці Йордану (втікачі із Палестини, тепер Ізраїля, після проголошення ізраїльської самостійности в 1948 році.

Тому нічого дивуватися, що йорданський король не хоче включити себе у переговори між Ізраїлем і Єгиптом, поки Ізраїль не змінить свого становища несприйнятливого не тільки для Йорданії, але й для Єгипту, Америки та її західньоевропейських союзників. Йорданія під правлінням Гуссейна була найбільш з усіх рабських країн зорієнтованою на Захід. Гуссейн не завагався силою виперти з своєї території підпільно-революційну Організацію Палестинського Визволення, коли вона погрожувала стати „державою в державі". Тому правильно, що Президент тепер запросив Гуссейна на розмову. І коли з тієї розмови вийшло тільки краще розуміння становища Йорданії — то це вже успіх. Скромний успіх, але такий, як його можна було осягнути в межах сучасної можливости.

Зміни в Японії

Після смерти прем'єра японського уряду Масайоші Огіри в Японії почалася оживлена дискусія стосовно нової обсади на керівних постах у державі. В дискусії дужчають голоси з вимогою дати шансу молодшому поколінню, яке дотепер було в тіні.

Азійські держави, зокрема Японія й Китай відомі з того, що їхні політичні провідники здебільшого належать до старшого покоління. У віці понад 70 років, коли, наприклад, у ЗСА політики, з винятком сенаторів і деяких конгресменів, готові йти на пенсію, в Китаї і Японії вони розквітають на керівних постах, або навіть щойно збираються перебрати їх, як було з Денґом, теперішнім першим заступником прем'єра в Китаї.

Японія входить у зовсім нову стадію свого політичного й державного розвитку. Тридцять п'ять років від закінчення Другої світової війни Японії приходиться переставлятися. Конституція схвалена під керівництвом генерала Мек Артура і державна система створена нею відходить до минулого. На підставі тієї конституції Японія не посідала збройної сили, тільки обмежені кількістю оборонні формації. Тепер же в обличчі зростаючої російської імперіялістичної загрози виникає потреба переставитися. Цього вимагає від Японії Америка разом із своїми союзниками. Японія станула на порозі озброєння й перетворення із мілітарно безборонної країну в озброєну.

І це є одна з головних причин шукання у Японії таких кандидатів на провідників, які могли б узятися до цього діла. Серед згадуваних прізвищ є Ясугіро Накасоне, 62-річний лідер одного з крил у Ліберально-демократичній партії, яка без перерви від війни аж дотепер формує японські уряди, бо завжди дотепер здобувала більшість у виборах — назва тієї партії може ввести в помилку, бо вона є типово консервативною партією, не зважаючи на свою назву — Шінтаро Абе, 56-річний діяч тієї партії, Тосгіо Комото, лідер центральної групи в партії і т. д. Так само головна опозиційна партія соціял-демократів висуває поволі нових молодших провідників.

Таким чином пляново і послідовно керівні сили японської політики переводять у життя заходи, які дадуть змогу Японії стати на висоті зростаючих потреб і вимог.

ГЕН. ПОЛ КЕЛЛІ, КОМАНДИР СПЕЦІЯЛЬНИХ пробойових частин ЗСА, повідомив президента Картера, що вже закінчився процес формування відділів та вишколу і що ці частини вже сьогодні можуть бути перекинені до будь-якої країни Близького Сходу чи Перської затоки, якщо зайде потреба, або щоб випередити совєтські аґресивні частини. Келлі також повідомив, що пробойові частини зросли також чисельно з первісних 100 до 300,000 вояків. Понад 100,000 вояків, вишколених і прикріплених до цих частин, знаходяться покищо в резерві, але вони кожної хвилини можуть бути покликані до активної служби.

Т. Т.

ПОЛЯРИЗАЦІЯ СИЛ У ПАКІСТАНІ

Дня 27-го травня зовсім несподівано режим генерала Зія уль-Гака у Пакістані опублікував нові обмеження впровадженням воєнног закону.

На перший погляд могло б здаватися, що це у зв'язку із зростаючою совєтською небезпекою на кордоні Пакістану з Афганістаном, але переважають думки, що це пов'язане із внутрішнім положенням у Пакістані.

Пакістан переживає тепер непевні часи. На кордоні з Афганістаном, який простягається сотні кілометрів, закріплюється совєтська воєнна машина. Розміщення совєтських військ, підготова доріг, приміщень і полігонів вказують на те, що всупереч різним сподіванням, совєтське командування, очевидно, з доручення Москви, приготовляється на прийняття поважних підкріплень. Ці підкріплення не віщують нічого доброго Пакістанові, бож пакістансько-совєтські стосунки останнім часом значно загострилися та з півночі можна почути безпосередні погрожування, включно з дуже ворожим виступом проти Пакістану А. Ґромика, совєтського міністра закордонних справ, на недавній пресконференції у Парижі.

Втікачі з Афганістану

У Пакістані перебуває близько мільйона втікачів з Афганістану. І це є не лише величезним обтяженням для тієї країни, але й творить винятково пригожі умови для насаджування совєтської агентури. Ця агентура вже давно вийшла з організаційної стадії і проявила себе різними акціями, вбивствами, підкиданням бомб, саботажами тощо. Відомо, що совєтські оперативники особливо активно працюють на теренах Балюджі, одного з найбільших племен у тому обширі, які заселюють територію від Афганістану аж до Індійського океану, значить значну частину Пакістанського заходу та частину Ірану.

Одначе серед дипломатичних обсерваторів і в колах експертів тих теренів переважає думка, що президент Зія уль-Гак спрямовує свою увагу не на зовнішні загрози, хоч які вони очевидні й великі, але на внутрішні сили, які організуються і консолідуються проти нього.

В осередку тих сил стоїть Пакістанська народна партія, що її очолює жінка колишнього прем'єра Зульфікара Алі Бгутто, якого уль-Гак поставив був під суд, а після винесення присуду смерти дав доручення виконати екзикуцію. Велика частина населення Пакістану присуд на Бгутта вважає беззаконним, умотивованим тільки намаганням уль-Гака в цей спосіб усунути свого головного суперника.

Голова Пакістанської народної партії Беґум Нусрат Бгутто, яка, не приховуючись виступає проти уль-Гака і її дочки Беназір Бгутто, і засуджуючи його політику, перестерігають населення, що тут йдеться про звичайні персональні амбіції жадної влади одиниці, а не про добро країни.

Недавно звільнений з домашнього арешту маршал повітряних сил Пакістану Асґтар Кган, який став головою одної з нелегальних політичних партій публічно висунув концепцію об'єднати всі політичні угруповання й партії і разом боротися, щоб закінчити військовий режим". З огляду на заборони й переслідування більшість політичних формацій діє нелегально, в підпіллі, що обмежує їхні оперативні можливості, але це все таки краще якщо б їх мали знищити поліційні органи режиму.

Особисті амбіції

Перед Пакістаном великий знак запиту: чи керівна група людей на чолі з генералом уль-Гаком зуміє піднестися понад персональні й групові амбіції, поставити в центрі своїх плянів і заходів добро народу і таким чином стати справжнім провідним чинником, за яким піде народ, а чи вона дегенерується в кліку, яка в погоні за наживою і персональними та груповими вигодами протиставить собі цей нарід і накінець не лише сама впаде, але ще й виставить його на смертельну небезпеку. Бож власне на таке чекає Москва.

Індіра Ґанді також пильно слідкує за розвитком подій у Пакістані. Від часу поділу Індії на дві держави, Індію і ісламський Пакістан, і виникнення між ними ворожнечі, яка останнім часом притихла в обличчі московської загрози, Індія не перестала леліяти думки про майбутнє зближення, співпрацю, або навіть злиття тих двох частин індійського субконтиненту.

Вправді цьому на перешкоді станув тепер ісламський фанатизм, розбуджений революцією в Ірані, але невдача тієї революції і її ексцеси, яких уже тепер не бракує, а яких недалеке майбутнє може ще принести багато більше і багато гірших, може пригасити релігійний фермент. А тоді може виникнути нагода для Індії. Тільки, що сказала б на це Москва, танки якої стоять на кордоні Пакістану?

Володимир Душник

СССР І ІРАН

У своїй статті, що появилася у журналі „Тайм" з 18-го лютого ц.р., Олександер Солженіцин в обороні російського народу, сказав таке:

„...Нічого не може бути більше далеким серцеві російського народу, як войовничий націоналізм; а ідея імперії є для нього відразливою..."

Це, звичайно, неправда. Бож якщо йдеться про історичні факти, то про це можуть засвідчити всі неросійські народи на підставі своїх власних переживань.

Недавно, проф. Ельсворт Реймонд, який був членом американської амбасади в Москві, а відтак головою совєтської економічної й військової секції в Пентагоні, подав дуже цікаву розвідку про совєтсько-іранські відносини.

Безпідставні твердження

Усякі заперечення Москви, що СССР не має найменшого наміру захопити Іран не мають жадної підстави, бо від часу постання Совєтського Союзу, Москва двічі старалася захопити Іран шляхом мілітарної інвазії. Перша інвазія була у травні 1920 року: Ленін наказав Червоній армії захопити провінцію Ґілян, яка межувала з совєтською імперією на Кавказі. Провінцію переіменовано на Перську Совєтську Соціялістичну Республіку, на чолі якої станув перський комуніст, Джаяфар Пішевара.

У лютому 1921 року Реза Хан, батько колишнього шаха Ірану Рези Паглеві, зробив мілітарний переворот у Теграні та став головою нового іранського уряду. Тому, що Іран був протибританського наставлення, Ленін скоро переконав Резу Хана заключити совєтсько-іранський договір, в якому усунено нібито всі корисні клявзулі для Совєтського Союзу, а зате Ленін переконав шаха дати Совєтській Росії спеціяльні права для „Червоної армії увійти на обшири Ірану, у випадку, якщо б будь-яка держава старалася використати цю країну як мілітарну базу проти Совєтської Росії".

У червні 1921 року совєтські війська, разом з перськими комуністичними відділами захопили на короткий час Тегран, але війська шаха розбили совєтські відділи, змушуючи їх втікати на північ.

Методи натиску

Під натиском Великої Британії, Ленін відтягнув совєтські відділи з Ґіляну, а перська армія знищила т. зв. Ґілянську Совєтську Республіку.

У 1941 році, шукаючи доступу до Совєтського Союзу, який був на краю цілковитого знищення гітлерівською Німеччиною, британські і совєтські війська окупували Іран, усунули шаха та змусили його сина підписати англо-совєтсько-іранський договір, уможливлюючи перевіз для американської військової допомоги на підставі т. зв. „Ленд-Лісу" до СССР. Договір з 1942 року загарантував евакуацію з Ірану англійських і совєтських військ шість місяців по закінченні війни, одначе большевики відмовилися забрати свої війська з Ірану. В грудні 1945 року Москва проголосила „Азербайджанську Автономну Республіку" в Північному Ірані. В квітні 1946 року, щоб успокоїти Сталіна, Іранський уряд пішов на певні концесії Совєтському Союзові, давши доступ до нафтової ропи. У той же час президент Гаррі Труман загрозив Сталінові, що він кине атомову бомбу на совєтські нафтові копальні коло Баку. Це допомогло й совєтські війська покинули Іран в травні 1946 року.

У 1944-1947 роках Совєтський Союз мав ще великі запаси нафти і не потребував іранської нафти. Сьогодні, совєтські резерви нафти вичерпуються, а з цим Москва потребує нових джерел нафти, і може знову вислати свої війська до Ірану, якщо вона вважатиме, що це їй знову пройде безкарно.

Основною ціхою совєтської закордонної політики є клич: якщо тобі, не вдасться першим разом, пробуй знову пізніше, навіть коли б зайшла зміна уряду. Цю історичну істину підтверджує історія совєтської дипломатії.

Солженіцин може говорити про це, що російський народ не є „імперіялістичним народом", але історія вказує на те, що Росія, біла чи червона, радо загарбує слабші народи, якщо вона не сподівається реакції від інших держав світу.

З ПОДОРОЖНІХ ВРАЖЕНЬ

„А Я ТАКИ ЛЮБЛЮ АКАПУЛЬКО!"...

(2)

Друга зупинка в хижі індіянина. Такої нужди давно не бачив. Хата — це дах на чотирьох стовпах між кактусами. В „хаті" немає навіть стола. Біля хати шіпчина для свинок і курник, а дальше городець із якоюсь яриною, не більший „ярда" біля пересічного дому в ЗСА. Батько і мати вихудлі, хлопчик і дівчинка з роздутими животиками. Чим вони живляться крім хрустально чистого повітря? Дівчатко дивилось на нас такими сумними-пресумними очима. Зірка у приступі співчуття поцілувала її, обдаривши її чим могла.

— Я перепросила її за те, що я все маю, маю більше як мені потрібно, а воно таке бідненьке... Щойно коли побачиш як живуть тут люди, перестаєш нарікати, коли в тебе не такі достатки і розкоші, як у тих, що опливають у добрі в Америці. Минувши більше місто Іґуалє, наближаємося до Таско. Дорога стає дуже стрімка, підносимось на більш чим 6,000 стіп. Щокрок напис, що „небезпечний закрут", і воно несправді небезпечно вести тут авто. А мехіканські водії їздять шалено як по перегоновому рінґу. Врешті перед нами те Таско. Немале місто — кажуть до 90,000 мешканців, а розвинулось із малого еспанського поселення. Над містом панує величавий собор св. Прісцилли.

Місто заснували еспанці, які здобули це місце 1521 р. Джерелом розквіту міста у XVI ст. були копальні золота. Але золото вичерпалось і місто знову завмерло. Аж зацвіло знову у XVIII ст. А склалось воно так: переїздив тудою вершник на ймення Борда. Кінь спіткнувся і Борда побачив під ногами, як щось вилискується до сонця. Приглянувшись ближче, Борда відкрив багато-багато срібла. І він дав заробіток багатьом у своїх копальнях і сам розбагатів. Але Борда був побожною людиною. „Дав Бог Борді, Борда дасть Богові" — сказав він. І на високому вершку зачав будову церкви. Будова тривала від 1748 до 1759 року і вийшов величавий Божий храм. Розміром не дуже менший від храму св. Юра у Львові, хоч це ґотик і тому вищий. Що в тій церкві дуже імпозантне — то вівтарі. Таких величавих і високих вівтарів не бачив поза храмом св. Петра в Римі. Та Борда на жалів гроша на них. Вони позолочені до самого верху.

Таско це місто храму св. Прісцили і торгівлі сріблом. І в місті є біля 200 крамниць із срібними виробами. Чого там не побачиш. Від накриття до чаш і канделябрів — яких вартість у тисячі. А покупців не так багато. І хоча ми не приїхали з наміром купувати срібло, вже тут вітають майже у кожній більшій крамниці чашкою (очевидно срібною!) вина, а в одній ведуть у підземелля копальні, яка тут же, а відтак показують крам. Були певно розчаровані, коли ми купили всього навіть не на 100 дол.

У Таско три величаві готелі. Нас повели до гарного ресторану (nur fur Deutsche — тільки для туристів!) — це тому, щоб зробити на туристах краще враження, і не лишати їх із галасливими мехіканцями.

Вертаючись до Акапулько, студіюємо тепер більше побут. Бачимо хати під стріхами як ув Україні (тільки не зі схіпків соломи, бо її тут мало!), бачимо дітей які крокують зі школи (цікаво, що дівчатка в „мундурках", як колись у нас), жінки, які несуть воду на коромислах, похоронний похід: напереді хлопець із хрестом, відтак дівчатка з квітками, відтак труна на раменах чоловіків, а там уже люди. Співають. Священика не бачив, певно немає в горах близько.

Ескапада до Таско була дуже інтересна. Дала нам нагоду побачити правдиве Мехіко ближче і зрозуміти чому вже понад шість мільйонів мешканців перелізло дротяні загороди і перебрило рвучкі води Ріо Ґранде, щоб улаштуватись на працю в ЗСА, хоч би на плянтаціях ярини в Каліфорнії.

Чи можна „залюбитись" в Акапулько? Бож то місце гарне і мальовниче. Можна там забавитись, коли у кого багато грошей, нуркувати в океані, коли вмієте і у вас відповідний виряд, літати парашутом на припоні, втішатись іншими розвагами, але щоб я міг сказати, що „люблю Акапулько" — то ні. Мені вистане поїхати туди раз. Але раз варта побути у цих околицях і їх оглянути. Та якщо йдеться про „любов" до цього місця, то я таки понад усе люблю вид із Володимирської Гірки в Києві...

Леся Лисак-Тивонюк

„НА ВСІ ҐУДЗИКИ..."

Мої милі земляки, які перед Другою світовою війною мусіли відбути обов'язкову військову службу в польській армії, чи ви ще пам'ятаєте суворий імператив, який там панував, а саме — акуратно запняті всі ґудзики? З перспективи років, у наших аж надто ліберальних часах, згадка про це набирає дещо ґротескового забарвлення. До того ж, своєрідна розхрістаність у цивільному житті є навіть „модна". Та вчора я почула грімкий наказ: „щоб усі ґудзики були акуратно запняті і всі пояси зав'язані!" таким тоном, якого не посоромився б передвоєнний сержант — „службіст". Вираз обличчя теж був схожий на "марсову міну" згаданого сержанта. І, власне, це мене розвеселило!

Чи я маю щонебудь спільного з теперішнім військом? Зовсім ні! Наказ у супроводі „марсової міни" пролунав у місці, в якому ви б цього не очікували — у звичайній третьорядній крамниці з жіночим одягом. Завідувачка крамниці — мініятюрна особа, — набагато нижча від малого ростом Наполеона, — була в кепському настрою (погані торги!) і вирішила „зміцнити дисципліну„ у крамниці. Я негайно забралася до виконання наказу, і тоді пригадалися передвоєнні ґудзики...

Ви напевно не забули, дорогі читачі, що згідно з військовим реґуляміном, згадані ґудзики мусіли вилискувати. У тих часах вже існував плин до чищення металів, що звався „сідоль" — пригадуєте?, та мої знайомі, які служили в польській армії, не користувалися тим люксусом. І ґудзики, й остроги кавалеристів (по-тодішньому „уланів") як теж і ідунку, що звалася тоді „менажкою" — чистили піском. Бо, як уже сказано, тоді все мусіло вилискувати.

Запинати ґудзики у крамниці — зовсім непогана праця, коли б не те, що під моєю опікою знаходиться понад п'ять тисяч суконок. І, як на біду, теперішня мода любується у ґудзиках. Кожна штука одягу має їх щонайменше шість або й десять. Те саме з поясками. Та це теж не клопіт, коли б не дрібничка, що прихожі клієнтки з милою фразою на устах „I am just looking", чомусь любуються у ...розпинанні ґудзиків. Чи таким чином суконка видається їм кращою?— не знаю. Отже, я згідно з наказом, запинаю ґудзики, а вони їх ще скоріше розпинають. Те ж саме стосується зав'язаних поясів.

А розпочата згадка снується далі: якщо ви були „уланом", тобто кіннотчиком, пам'ятаєте, як ваш кінь мусів теж вилискувати? Як треба було „пуцувати" (так тоді казали) так званим „зґреблом", щоб шерсть набрала високого полиску? Зокрема по вправах на болотистих дорогах і полях, коли кінь був покритий болотом від вух до копит. До речі, копита, чи пак підкови, теж мусіли бути бездоганно чисті. Був один бідолаха — „улан" — який за цяточку болота на кінській нозі мусів ставати до карного звіту в повному риштунку сім днів. Коли ж, вибігаючи на збірку, завадив об клямку й на лихо, ґудзик відорвався, добавили ще два тижні „карного". А що таке був повний „риштунок" чи пак, виряд, не буду пояснювати. Його "прикрашував" поверх наплечника акуратно „зрульований" коц. І „випуцувала до полиску срібла, ідунка.

Гай, гай, смішно тоді не було, це тільки сьогодні виглядає ґротесково. Та може всміхнетеся на згадку про „похорон сірника". Коли дижурний старшина, який вночі касарняні приміщення перевірював (мундур складений „в кістку", сантеметром вимірювали, чи приписово)...і раптом десь на підлозі бачить соколине око потухлий сірник! Чотири, збуджені зі солодкого сну вояки, беруть військовий коц, і на ньому „з парадою" виносять нещасний сірник надвір.

Чому й це пригадалося? Бо за неписаним законом продавчиня у цій крамниці зобов'язана підняти з підлоги те що кинуть милі покупці. Недокурок (у крамниці не вільно курити) теж.

Та ще повертаючи до „славетних" ґудзиків. Бідолашний вояк згаданої армії рад-нерад мусів вміти їх пришивати, бо інакше ставав до карного світу. Коли ж теперішні милі клієнтки, примірюючи одяг, відорвуть ґудзик, зразу починають нарікати на продавчиню. „Що це за барахло продається?" Не варто пояснювати, що ґудзик можна дуже легко пришити. Бо обурення бульшає: „Щоб я пришивала ґудзик? Я цього не вмію!" Тоді тихенько береться голку й нитку, й на очах клієнтки ґудзик пришивається.

Та енерґійна завідувачка крамниця, яка забажала мати передвоєнний військовий лад, дещо мене розчарувала. А саме — по кількох днях забула про ґудзики й ніколи не перевірила їхнього стану. Передвоєнний сержант армії, в якій служили мої земляки, такої „важливої речі" ніколи не забував!

МИСТЕЦЬ ПІД ОБСТРІЛОМ СОВЄТСЬКОЇ КРИТИКИ

Київ. — У Києві в травні відбулася виставка керамічних творів мистця Тараса Левківа, на яку у київській газеті „Культура і Життя" появилася рецензія п. з. „Збочивши на манівці".

Совєтський рецензент О.Федоренко стверджує, що дебют — „цього без сумніву талановитого майстра привернув увагу фахівців та любителів мистецтва", про що засвідчує „об'ємиста книга відгуків". У намаганні спрецизувати голоси публіки, він, начебто на виставці не було прихильних відгуків, пише про... аж три „критичні зауваження", в яких виразно, мовляв, можна відчути, що керамічну експозицію мистця — „важко зрозуміти". Ще „дещо нагадують життя", — в дальшому розмірковує О. Федоренко, — такі експонати, як „Отара"-, композиція якої нагадує пастуха у крисані — „оточеного кумедними голівками овечок", „Чугайстир" та „Фестивалі". А так, мовляв, важко збагнути Т. Левківа праці, — „бо все багатство природного світу у Т. Левківа зводиться до циліндра, конуса і кулі". Згадуючи доповідь на виставці кандидата мистецтва Г. Островського, який „запевняв", що Т. Левків — вірний глині і вівчарному кругу", О. Федоренкоко заперечує його твердження, кажучи, що воно звучить „непереконливо", бож, на його думку, керамічні експозиції дотеперішних мистців мали — „цілком певно образні риси" та — „ніколи не були знаряддям безпредметної творчости", а зокрема — відповідали функціональному призначенні".

О. Федоренко радить Т. Левківу відійти від „відірванности від реального світу", „не ламати усталеної форми", а поборовши „смугу сумнівних пошуків", спрямувати свій талант — „на творчість живу — повнокровну, щиру".

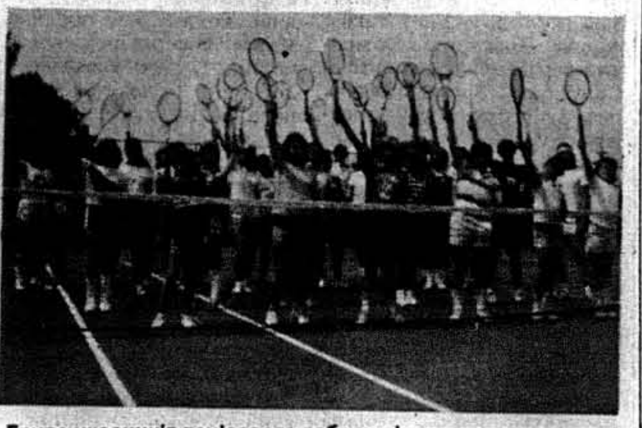
Дивлячись на на деякі назви керамічних експозицій Т. Левківа, як, наприклад, „Яблуня", „Квочка" „Соняшний день", „Отара", „Чугайстир", позбавлених „елементів радянського сьогодення" та „відповідного функціонального призначення" зовсім не важко припустити, чому ці експозиції зазнали самих „критичних зауважень".

Рекордове число...

(Закінчення зі стор. 1)

Учасники дитячого табору.

Група учасників тенісового табору під час вправ на кортах Союзівки.

ній віллі „Львів" таборує 23 хлопці у віці від 7 до 12 років під наглядом Христини Головчак-Дебаррі. Їй допомагають „бунчужна" Галя Мельник, „сестрички" Люба Галів, Ляля Кармазин і Христина Тимків та „братчики" Михайло Галлан і Ігор Черник. Крім вправ і різних ігор, таборовики вивчають українські вірші, пісні і танки, якими вони пописуватимуться під час заключної мистецької програми на закінчення табору в суботу, 5-го липня.

Цього ж дня розпічнеться табір для дівчат у цій самій віковій групі, який триватиме до 19-го липня. Від неділі, 20-го липня, до суботи, 9-го серпня, у віллі „Львів" відбуватимуться

Курси Українознавства під наглядом д-ра Мирона Куропася і його штабу професійних учителів. Літню програму для молоді завершать курси українських народних танків, які триватимуть від 10-го до 23-го серпня.

НОВИЙ ЕНЦИКЛОПЕДИЧНИЙ словник Вебстера у видані на 1980-81 роки називає Роналда Регена 40-им президентом З'єднаних Стейтів Америки. „Моє обличчя дещо зарум'янилось від такого ствердження", — заявив речник видавництва Алан Міркен. Словник мав появитися після виборів і льогічним кандидатом і обранцем в цьому році є Роналд Реґен, — сказав Міркен і тому видавництво заповнило цю рубрику його прізвищем. При тому він додав, що таке саме потягнення будо зроблене в 1976 році коли Джіммі Картера було названо президентом ще перед виборами.

Головна Управа Т-ва „Бойківщина"

повідомляє,

що в днях 20-го і 21-го вересня 1980 року на СОЮЗІВЦІ в Кергонксон, Н. Й.

з нагоди 10-тиріччя оснування Товариства

відбудеться

ЮВІЛЕЙНИЙ — IV З'ЇЗД

КОЛ. МЕШКАНЦІВ БОЙКІВЩИНИ З КАНАДИ І ЗСА

З'їзд проходитиме під гаслом СКВУ — *„За деколонізацію Росії та Самостійність України".*

В програмі З'їзду:

Субота, 20-го вересня 1980 р.

Від год. 9:00 ранку — Реєстрація.
Від год. 12:30 — 2:00 по пол. — Обід.
Год. 2:00 по пол. — Відкриття З'їзду, звіти Головної Управи й Контр. Комісії, дискусія, програмова доповідь — інж. ЮРІЙ ЯРЕМКЕВИЧ, вибір нових Керівних Органів та схвалення резолюцій.
Год. 7:00 веч. — БЕНКЕТ. Доповідь — ЛЕСЯ ГОРОДИСЬКА
Мистецька програма.
Год. 10:00 веч. — ЗАБАВА з ТАНКАМИ

Неділя, 21-го вересня 1980 року

Год. 9:00 ранком — СВЯТА ЛІТУРГІЯ, ПАНАХИДА. Спільна світлина та закриття з'їзду.

В часі З'їзду буде відкрита

МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА

експонатів Музею Бойківщини та приватних збірок.

Закликаємо до масової участи старше Громадянство і Молодь.

Зголошення участи в З'їзді посилати на адресу Головної Управи: 2222 Brandywine Street, Philadelphia, Pa. 19130. приміщення замовляти на Союзівці: UNA Estate, Foordmore Rd., Kerhonkson, N.Y 12446. Тел.: (914) 626-5641.

За Головну Управу Т-ва „Бойківщина" і Діловий Комітет:

Мгр Мирон Утриско — Проф. Олександер Татомир — Софія Коморовська

КОЛИШНІЙ ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР Сайрус Венс і олімпійська команда гокеїстів, яка, перемігши совєтську дружину у Лейк Плесід на зимовій Олімпіяді одержала золоту медалю і стала чемпіоном світу, одержали в цьому році нагороду Джефферсона. Перший отримав цю нагороду за добре виконану публічну службу для американського народу, а гокеїсти за „імпосібл дрім", тобто перемогу на Олімпіяді і піднесення престижу для американського спорту і З'єднаних Стейтів Америки взагалі. Цією високою нагородою були відзначені також інші особи.

ПРЕМ'ЄР ІРАНУ ҐОТБЗАДЕГ знову обіцює, що доля американських закладників буде незабаром розв'язана. В часі побуту в Парижі Садеґ Ґатбзадеґ відбув цілий ряд політичних зустрічей, а крім цього мав інтерв'ю з пресою. Його побут у Парижі цим разом мав приватний характер і тому він висловлювався більш одверто, як звичайно. Прибув він до Парижа після ісламської Конференції в Швайцарії, яка була присвячена питанню совєтського нападу на Афганістан. На запит про' дальшу долю закладників Ґотбзадег відповів, що приблизно за шість тижнів, тобто після номінації нового пем'єра й створення іранського уряду, парлямент приступить до розв'язки цієї справи.

ЩОБ ОЩАДИТИ ЦЬОГО ЛІТА півмільйона долярів на пальному, в більшости будинків Уряду у Вашінгтоні протягом літа не буде гарячої води в убікаціях.

Доповнення...

(Закінчення зі стор. 1)

й "перестерігає перед перенаголошуванням проблеми Катинської заяви, бо це може призвести до поглиблення внутрішньо-українських непорозумінь та стануги на перешкоді гармонійній співпраці УККА та інших українських громадських установ із Закордонним Представництвом Української Гельсінської Групи, і у державних колах Заходу можуть такі непорозуміння утворити фальшиву уяву про недостачу єдности українців у принципових питаннях української визвольної політики..."

Після дальшої дискусії Крайова Рада схвалила більшістю голосів резолюцію, яку запропонував І. Білинський.

Справа Номінаційної комісії

Справу Номінаційної комісії, яка має запропонувати XIII Конгресові Українців в Америці склад керівних органів УККА, реферував мгр Іван Базарко, відкликаючись на статут УККА та прецедент на попередньому XII Конгресі. Запропонувавши на цій підставі „ключ" для устійнення членів Номінаційній комісії, який опісля схвалено більшістю голосів та який поданий в повідомленні УККА, мгр І. Базарко згадав, що він не має певности щодо того, кого репрезентував у попередній комісії на XII Конгресі тепер уже покійний дир. Іван Поритко: Об'єднання б. Вояків Українців в Америці (ОбВУА), себто спільно всі українські комбатантські організації (кол. вояків українських армій під час Першої світової війни, дивізійників, дві організації кол. вояків УПА і українсько-американських ветеранів), чи ЗУАДК. Мгр І.Базарко заявив, що з побіжної перевірки виходило б, що св.п. І.Поритко репрезентував ЗУАДК, але він не міг би цього з цілою певністю твердити, отже для репрезентанта комбатантських оранізацій вже немає місця, бо всі передбачені статутом 19 місць зайняті.

В дискусії в цій справі д-р Богдан Шебунчак, репрезентант ОДВУ, звернув увагу, що в Номінаційній комісії зарезервовано місце для представниці Об'єднання Жінок ОЧСУ, яка не була репрезентована в попередній комісії, натомість немає такого місця для співосновника УККА Українського Золотого Хреста, що є жіночою харитативною організацією в системі ОДВУ, подібно, як ОЖ ОЧСУ є зв'язане з ООЧСУ. Тому він пропонує: він не вимагатиме місця для представниці Золотого Хреста, якщо зі свого місця зрезигнує ОЖ ОЧСУ і це місце буде зарезервоване для представника комбатантів. Під час дальшої дискусії звернено увагу, що є більше комбатантських організацій, отже буде проблема котра з тих організація мала б дати свого представника до комісії. Представник дивізійників пробував доказати, що комбатантські організації самі в цій справі договоряться, але представник Т-ва кол вояків УПА це заперечив. На цьому дискусію закінчено і більшістю голосів схвалено „ключ", що його запропонував мгр І.Базарко.

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

Вшановуючи світлу пам'ять померлих дорогих осіб, на українські студії в Гарвардському університеті пожертвували:

Михайло Захарків — 1,000 дол., в першу річницю смерти своєї дружини бл. п. АННИ ЗАХАРКІВ.

Терентій Єзерський — 1,000 дол., в пам'ять дружини бл. п. МАРҐАРЕТИ ЄЗЕРСЬКОЇ.

Леонід Підстригач — 500 дол., в пам'ять батька св. п. ВАСИЛЯ ПІДСТРИГАЧА.

Осипа Галяревич — 250 дол., Адріян і Марта Галяревичі, Марта і Роман Кассараби, Богданна Маєр, Осип Гайський, Ярема Попель — по 100 дол., Микола і Марія Гірняки, д-р Ярема і д-р Христина Раковські — по 50 дол., Марія і Тарас Загаєвичі — 30 дол., д-р Дмитро і Марія Фаріон, інж. Антон і Анна Рощаковські — по 25 дол., Микола і Володимира Кавка, Стефан і Таня Космос, д-р Богдан Купчак — по 20 дол., Роман Боднарук, Анатоль і Дарія Валюхи, інж. Роман і Мирослава Грабці, д-р Родіон Палажій, Михайло Світлик — по 10 дол., в пам'ять бл. п. СТЕФАНА ГАЛЯРЕВИЧА, сотника УГА і колишнього судді в Західній Україні.

„Самопоміч" Кредитова Кооператива — Гартфорд — 200 дол., Ірина Чайковська, д-р Володимир Бандера, Рома й Іриней Гарасим'яки, д-р Зенон і Стася Жизномирські — по 100 дол., працівники іншурансової компанії „Етна" — 51 дол., інж. Осип і Марія Бандери, д-р Адріян і Христина Сливоцькі, Стефан і Володимира Сливоцькі — по 50 дол., Іван і Ярослава Кукіль — 30 дол., Стефанія Балко, Роберт Бредлі, Надія Гафткович, Михайло Дикун, Ірина і Мирон Красії, інж. Олександер і Анна Пришляки, Мирослав і Марта Ломаґи, д-р Ярослав й Ірина Остап'юки, д-р Роман Процик, Іван і М. Селеман, Лідія і Адріян Стецики, д-р Михайло Яцух — по 25 дол., Дж. Генкок Інш. Компанія, Іван Дидин, Тереня Ґлух, Олег і Люба Кінах, Володимир і Анастазія Мерещак, Роман і Галя Микита, Анна Олексишин, Йосиф і Володимира Теслюки, Богдан і Віра Ціропаловичі — по 20 дол., Євген і Стефа Сиротюки — 15 дол., інж. Володимир Балко, родина Баландюк, Євген і Г. Васинчуки, Б. і К. Гадзевич, Богдан Козак, Анна Крамар, Микола Кравець, Ірина і Володимир Левські, Володимир Лучкань, Я. і М. Нестеруки, інж. Петро і Стефа Пришляки, Роман і Л. Романишини, Володимир і Стефа Стасишини, Володимир Саляк, Роман і К. Соболь, Іван Табель, Софія Туркало, Володимир Юзьв'як, Юрій Жевко — по 10 дол., Олекса Баландюк, Лявінія Бері, Юлія Вишневська, Віра Захарясевич, Йосиф Кожух, Володимир Кифор, Любомир Рокицький — по 5 дол., замість квітів на могилу бл. п. СТЕПАНА ЧАЙКОВСЬКОГО.

Д-р Володимир Коропей — 150 дол., в пам'ять батьків бл. п. ПЕТРА І КАТЕРИНИ КОРОПЕЇВ та приятеля бл. п. ЄВГЕНА ЗУБАЛЬСЬКОГО.

Осип Гайський — 100 дол., в пам'ять коменданта бою під Крутами бл. п. полк. АВЕРКА ГОНЧАРЕНКА.

Марія Кузів — 100 дол., в десяту річницю смерти чоловіка бл. п. д-ра РОМАНА КУЗІВА.

Ірина Любчак, Юрій Стефаник — по 100 дол., Олекса Баландюк — 50 дол., інж. Мирон й Ірина Красії, д-р Роман Осінчук, Ваєрмолд Компанія — по 25 дол., Стефанія Балко, Євгенія Сивенька з родиною, Володимир і Стефа Стасишин, Роман і Софія Терлецькі, Володимир і Стефанія Кебуз, Богдан і Зірка Кебуз, Омелян і Марія Омецінські, Любомир і Марія Лямпіка — по 20 дол., Марія і Сильвестер Демкович — 15 дол., Ірина Скочдополь, Ольга і Юрій Жевко, Володимир і Ірина Балко, Каролина Тесля, Мирослава Солук, Ольга Платош, інж. Олександер і Анна Пришляки, Іванна і Богдан Козаки, д-р Ярослав й Ірина Остапюки, Володимир Саляк, Вільгельміна Ех, Аня Олексишин, Євдокія і Богдан Стельмахи, Надія і Ольга Гафткович, Роман і Корнелія Соболь, Марія Тесля, Ірина Чайковська, Марія Свірська, Катруся Гадзевич, Христя Волш, Іван і Ярослава Кукіль — по 10 дол., Віра Захарісевич, О. і. Капустинські, Е. і С. Цох, Стефанія Пажик — по 5 дол., замість квітів на могилу бл. п. ТЕОФІЛЯ БАЛАНДЮКА.

Стефанія Польна — 100 дол., Зоря Шейфер — 30 дол., в пам'ять бл. п. ЛЕВА ПОЛЬНОГО.

Катерина Онищук з родиною — 65 дол., Микола і Слава Француженко, Дмитро і Ніна Наливайко — по 30 дол., Неля Гречнів, Олекса Наливайко, Ніна, Раїк і Алік Наливайко — по 20 дол., д-р А. і Оксана Коралес — 15 дол., замість квітів на могилу бл. п. НІКАНОРА ОНИЩУКА.

Роман Залуцький — 50 дол., замість квітів на могилу бл. п. д-ра КЛИМА МЕЛЬНИКА.

Яків Рудяк — 50 дол., в пам'ять і в третю річницю смерти дружини бл. п. ЮСТИНИ РУДЯК.

Галина Куса — 50 дол., в пам'ять чоловіка бл. п. ІВАНА КУСОГО.

Д-р Ірина і М. Біленькі — 50 дол., замість квітів на могилу вітчима і тестя бл. п. ІВАНА КУСОГО.

Леонід Романюк — 50 дол., замість квітів на могилу друзів, бл. п. акад. маляра ВОЛОДИМИРА БАЛЯСА і бл. п. інж. аґр. ВАСИЛЯ ДМИТРЕНКА.

о. Володимир Базилевський — 50 дол., Федір і Стефа Сова, Ольга Перхорович — по 25 дол., Анатолій Таран з родиною, Ґлух Тереза — по 20 дол., Петро Солуха, Максим Макарчук з родиною — по 15 дол., в пам'ять бл. п. Паніматки ЕЛІКОНІДИ БАЗИЛЕВСЬКОЇ.

Д-р Юліян і Мирослава Павлишини — 30 дол., в пам'ять бл. п. ЄВГЕНА ДАВІДЧАКА і бл. п. ІВАНА ПОРИТКА.

Текля Сарахман — 25 дол., в пам'ять племінника св. п. ІВАНА ТАРАСА КРАВЧУКА.

Інж. Іван Панчак — 25 дол., в пам'ять св. п. ДАРІЇ БОЙЧУК.

Д-р Євген Перейма — 25 дол., замість квітів на могилу друга сл. п. проф. д-ра ЄВГЕНА ПИЗЮРА.

Володимир і Олена Шиприкевичі, Олександер і Марта Турчини, Дмитро Стулковський, Лев Стадниченко — по 25 дол., Лев й Ірена Кушнірі, д-р Богдан і Ольга Саси, Надія Ґаврачинська — по 20 дол., Є. Когут — 15 дол., М. Д. Химич — 10 дол., в пам'ять св. п. СТЕФАНІЇ з ІЛЬНИЦЬКИХ КОРОПЕЦЬКОЇ.

Сеалі — Компанія — 25 дол., в пам'ять бл. п. д-ра КЛИМА МЕЛЬНИКА.

Мирон Маланюк — 20 дол., в пам'ять батьків бл. п. ГРИГОРІЯ І АННИ МАЛАНЮКІВ.

Ірина Небелюк — 20 дол., замість квітів на могилу бл. п. дир. МИКОЛИ КОШАКА.

Дякуючи Жертводавцям за пожертви, линемо до Господа з молитовним проханням, щоб дарив померлих вічним спокоєм і радістю.

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА ФКУ

Вірний побратим св. п. Іван Охмак

В неділю, 30-го березня ц. р., в м. Везін-Шалеті, Франція, несподівано на удар серця відійшов у вічність заступник голови Товариства бувших Вояків Армії Української Народної Республіки у Франції сотник Іван Охмак.

Св. п. Іван Охмак народився 14-го грудня 1904 р. в селі Троковичі коло Житомира в селянській родині. Ще учнем середньої школи вступив до української армії до Спільної Юнацької Школи, 2-га пішотна сотня, 23-го травня 1920 року у Вінниці на Поділлі.

В складі СЮШ брав участь у всіх походах і боях до 21-го листопада 1920 року, коли Українська армія після перемир'я поляків з большевиками примушена була перед переважаючими силами червоно-московської навали покинути рідні терени і була обеззброєна поляками у Волочиськах, а пізніше інтернована в таборах у Польщі.

В таборах інтернованих, не зважаючи на холод і голод, молодий юнак продовжував навчання в СЮШ, яку закінчив 15-го липня 1922 року в Таборі коло м. Каліша. По розпуску таборів у вересні 1923 року виїхав на працю до Бабіно - Томаховської цукровні коло міста Рівного. В 1926 р. прибув до Франції, де працював у містах Крезо, Гомекурі, Парижі, а з 1932 року — у Везін-Шалеті. Ще в 1928 р. св. п. Охмак вступив до Товариства бувших Вояків Армії УНР у Франції, в складі якого активно працював серед українського і французького громадянства, освідомлюючи про нашу визвольну боротьбу та організуючи в Везін - Шалеті й околицях святочні і культурні імпрези.

Похорон сотника відбувся 2-го квітня на цвинтарі у Везін-Шалеті. Заупокійну Службу Божу в українській православній церкві відправив о. протоієрей Борис Хайневський.

Співав місцевий хор у присутності вдови, сина, родини і численних громадян. Останню шану покійному віддав прапор Філії Товариства б. Вояків Армії УНР у Франції. Управу Товариства репрезентували В. Лазаревич і А. Джала, племінник покійного, а Філію — П. Литвиненко — голова.

В. Лазаревич

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ нашого Найдорожчого МУЖА, СИНА, БРАТА, ВУЙКА та ШВАҐРА

бл. п. ЯРОСЛАВА КОСАНОВСЬКОГО

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в дні 5-го липня 1980 р., о год. 8:30 ранку в церкві св. Юра в Ню Йорку, Н. Й. та в церкві св. Володимира в Елизабет, Н. Дж.

(яку жертвує товариш Покійного Мирон Пінковський)

Про молитви за спокій душі Покійного просять:

ІВАННА — дружина
КЛЯВДІЯ — мати
ІРЕНА — сестра
ОРЕСТ — сестрінок з родиною
та ближча і дальша Родина в Америці й Україні

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в четвер, 19-го червня 1980 року, упокоївся в Бозі,

наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО І ДІДО

бл. п. КОНСТАНТИН ВОЛОВЧУК

нар. 27-го серпня 1898 року.

ПОХОРОН відбувся в суботу, 21-го червня 1980 року з української католицької церкви св. Йосифа в Чікаґо, Ілл., на цвинтар св. Миколая в Чікаґо, Ілл.

Горем прибиті:

дружина — СТАНИСЛАВА
син — ВОЛОДИМИР з дружиною ІРИНОЮ
донька — ЧЕСЛАВА РУДАВСЬКА з чоловіком РОМАНОМ
внуки:
ДАРІЯ ПЛЕШКЕВИЧ з чоловіком БОРИСОМ
ХРИСТИНА ВОЛОВЧУК
ІРЕНА РУДАВСЬКА
АЛЕКС РУДАВСЬКИЙ

Цією дорогою складаємо щиру подяку Родині, Приятелям і Знайомим за участь в похоронних відправах та за відпровадження Покійного на місце Вічного Спочинку.

РОДИНА

В глибокому смутку ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що у вівторок, 24-го червня 1980 року, відійшов у Вічність

наш Найдорожчий МУЖ, ТАТО, ДІДО, БРАТ І СТРИЙКО

бл. п. проф. д-р ВОЛОДИМИР БЕЗУШКО

професор Українського Вільного Університету, дійсний член Наукового Товариства ім. Шевченка, народжений 22-го серпня 1894 року у Корчині, пов. Стрий, Україна.

ПАРАСТАС відбудеться в п'ятницю, 26-го червня 1980 р., о год. 8-ій веч. у похоронному заведенні Насевичів, 109 E. Tabor Rd. Philadelphia, Pa.

ПОХОРОН в суботу, 27-го червня 1980 р., о год. 9:30 ранку з того ж похоронного заведення до церкви Царя Христа, а відтак на цвинтар Факс Чейс.

З проханням про молитви за спокій душі Покійного:

дружина — АНГЕЛИНА
син — ЮЛІЙ з дружиною ЙОАННОЮ і дітьми ХРИСТОФОРОМ і МАРКОМ
дочка — МАРІЯ ЛУЖНИЦЬКА з чоловіком ОЛЕКСАНДРОМ і дітьми ЮЛІТОЮ й АНДРІЄМ
Ближча і дальша Родина в Америці й Україні

Замість квітів, Родина просить складати пожертви на УВУ, НТШ і Патріярший Фонд.

Ділимося сумною вісткою, що дня 23-го червня 1980 року, по короткій недузі, відійшла у Вічність в Аргентині, на 74-му році життя,

наша Найдорожча МАМА І БАБУНЯ

бл. п. ЕВГЕНІЯ КУХТИН з ГАЛУЩИНСЬКИХ

Покійна народжена 29-го лютого 1897 р. в Язлівцях, пов. Бучач, Україна.

ПОХОРОН відбувся 24-го червня 1980 р., на цвинтарі Вілля Кальсада, Буенос Айрес, Аргентина.

Горем прибиті:

донька — ОЛЯ САСИК з мужем РОМАНОМ і дітьми ЮРІЄМ і ХРИСТИНОЮ
син — ЯРОСЛАВ
та ближча і дальша Родина в Америці, Канаді, Англії й Україні

Відбулася виграша дарунків 78-го Відділу СУА

Управа 78-го Відділу СУА ім. О. Степанів у Вашінґтоні, Д. К., повідомляє, що виграша дарунків, призначена на Фонд Політв'язнів при Централі СУА, відбулася в суботу, 7-го червня, на спільному обіді союзянок в домі п-ва Цариків. Із розпроданих бльочків голова Відділу М. Слоневська вибрала п'ять, власниками яких були: 1(Б. Ясінський виграв образ В. Кричевського, 2) С. Дачишин — образ А. Коломийця, 3) О. Городецька — вишивану подушку роботи Д. Мелех, 4) Н. Захарченко — керамічну тарілку мисткині Н. Кормелюк, і 5) Я. Оришкевич — дві писанки Т. Нестерчук. Чистого доходу на Фонд Політв'язнів з льотерії вплинуло 820 дол. Члени управи щиро дякують всім, хто піддержав цей почин, як і мисткиням, членкам Відділу, які пожертвували мистецькі речі на ту ціль.

Х. Пацлавська

Новацьке Свято Весни відбулося в Ґлен Ков

У неділю, 8-го червня на гостинну посілість Отців Василіян в Ґлен Ков, Н.Й., з'їхалося пластове новацтво, щоб відбути своє Свято Весни, присвячене патронові Пласту св. Юрієві. Цього року приїхало новацтво станиць Нюарку та Ню Йорку двома автобусами, а також багато батьків приїхало автами. Всіх учасників свята було 102, з того 19 виховників.

Коменданткою свята була голова Крайової Пластової Старшини пл. сен.Євстахія Гойдиш, бунчужним був ст. пл. Андрій Метіль з Ню Йорку, а писарем — ст. пл.Надія Ретька з Нюарку. Також загостили на свято з нюйоркської станиці пл. сен. Ольга Кузьмович — станична, та пл. сен. Орест Кебало, член Станичної Старшини. З Нюаркської станиці приїхали пл. сен. Денис Беднарський і пл. сен. Роман Воронка.

Хоч уранці падав дощ і виглядало, що погоди не буде, на час відкриття дощ перестав падати. Після відкриття свята всі учасники взяли участь у Службі Божьй, що її відправив о. ігумен Олександер Гавкалюк.

По Службі Божій новацтво, підкріпившись перекускою, співало пластові пісні. Гніздова нюйоркських новачок ст. пл. Марта Зєлик і сестричка Софійка Зєлик зробили своїм новачкам велику несподіванку — подарували всім ручно вимальовані сорочинки з написом „Лісові квіти", гніздо ч. 8.

Здавалося, що випогоджується, і сонце почало виглядати з-за хмар. Новацтво пожвавішало, бо прийшов час на теренові гри і змаг до новацьких проб. Новачки Нюарку відмаршерували на свою теренову гру, а нюйоркські новачки і всі новаки пішли групами здавати проби. Але за дуже короткий час насунулась темна хмара, яка принесла зі собою наглу зливу. Всі втікали від дощу, а найбільше змокли дівчата, бо були дальше в лісі. Вже виглядало так, що свято цим закінчиться і новацтво роз'їдеться без теренових гор, змагів і ватри. Всі були дуже розчаровані і чекали, що буде далі. Але дощ трохи погрався з новацтвом і врешті-рещт перестав падати. Новацтво повеселішало і знову рушило на свої зайняття.

Свято добігало до кінця й погода витримала, на радість всім присутнім. На закінчення всі зібралися на поляні, створивши велике коло, щоб разом відбути символічну ватру (вогню не можна було палити). Співали пісні, були і скечі, а братчик бунчужний розказав всім зібраним легенду про св. Юрія.

На кінець ватри новацтво одержало відзнаки проб, вмілостей, а також відзнаку Свята. Свято закрито молитвою і новацькою піснею.

Хоч погода старалася перервати запляновану програму, все ж таки вдалося все перевести, і задоволене новацтво поверталося додому з радісними споминами і пригодами серед чудової природи на посілості Отців Василіян в Ґлен Кові.

О. К-ин

КОНЦЕРТ УЧНІВ Т. БОГДАНСЬКОЇ

Нюарк, Н.Дж. — Український Музичний Інститут — Відділ в Нюарку влаштовує у п'ятницю, 27-го червня ц.р., о год. 8-ій вечора в залі Українського Народного Дому при 140 Проспект авеню — концерт учнів 2-го року вищого курсу кл. Таїси Богданської, — Роксанна Ворох, Христя Подільчук, Аскольд Шеґедин. В програмі: Бах, Бетговен, Шуман, Шопен, Ґріґ, Ґодард, Лисенко, Степовий, Фоменко, Косенко, Довженко.

Крайова Рада...

(Закінчення зі стор. 1)

ЗСА має тепер сприятливіші обставини для з'ясування української проблеми, як будь-коли перед тим. Його стаття до „Українського квартальника" п. з.: „А тепер Афганістан і також О. Солженіцин", друкується в „Конґресовому Рекорді" для росповсюдження;

— Тиждень Поневолених Націй в цьому році є у повному розгарі підготови: очікується на проклямацію президента Картера, УККА друкує нову брошуру, в якій є критика становища О. Солженіцина;

— Центральне відзначення „Тижня Поневолених Націй" відбудеться у Детройті, Міч., під час конвенції Республіканської партії, у неділю, 13-го липня, на якому сподіваються великого числа учасників;

— Передбачається переслухання в Сенаті (сенатор Беррі Ґолдвотер) в справі Сен. Рез. 9, метою якої є осягнути інтервенцію американського уряду в справі відновлення Української Православної і Католицької Церков в Україні. До свідчення, крім проф. Добрянського, запрошено Ніну Строкату-Караванську, пастора Ґеорґія Вінса, о.шамб. Володимира Паску та д-ра Володимира Душника;

— Проф. Добрянський був запрошений на Конгрес Польонії, але з уваги на зайняття в університеті він не міг взяти участи в Конгресі. Натомість взяв участь в балтійській конференції, в якій взяло участь понад 300 делеґатів, між ними багато університетських професорів.

Відтак мгр Іван Винник, голова Контрольної комісії УККА, склав дуже докладний фінансовий звіт за 1979 рік. Контроля фінансів УККА відбулася в днях 23-го і 24-го травня ц. р. Загальні приходи УККА в 1979 році виносили 199,969.61 долярів, в чому самий Український Народний Фонд приніс 166,623.64 доляри; решта приходів — це датки на Українське Інформаційне Бюро у Вашінґтоні, „Український Квартальник", „Фонд Оборони Політичних В'язнів", маніфестації, відсотки з інестицій і ощадностей і ощадностевих конт і від вірителів та з бенкету в честь проф. Добрянського.

З цієї суми 1979 року видано на: платні постійних і помічних працівників — 40,818.50 доляри, речеві видатки — 13,945.39 дол.; кошти засідань і поїздок в терен — 4,769.25 дол.; Бюро у Вашінґтоні — 27,725.40 дол.; „Український Квартальник" — 20,165.86 дол.; „Конгресові Вісті" — 2,846.47 дол;„Фонд Оборони Українських Політичних В'язнів"—2,578.00 дол;маніфестації—1,055.15 дол;бенкет в честь президента УККА — 5,852.36 дол.; публікації — 9,877.75 дол.; дотації — 8,735.00 дол.; кошти переведення збірки УНФонду — відсотки для Відділів УККА — 18,940.46 дол.; 10 відсотків від приходів на конто Дому УККА — 16,623.00 дол.; боржники — 505.00 дол. адміністрація Дому УККА — 4,540.09 дол.; амортизація — 5,677.00 дол.; репрезентаційні видатки президента УККА — 7,200.00 дол. і різні видатки — 1,648.60 доляри. Усі розходи в 1979 році виносили 193,503.28 долярів.

У порівнянні з приходами, заплянованими в прелімінарному бюджеті УККА на суму 193,000.00 дол., осягнено 199,969.61 дол., цебто 103,61 відсотків.

Адміністративний директор УККА мґр Базарко звітував про біжучі технічні дії головної канцелярії УККА, як: приготування конвенційної книжки, поїздки Святослава і Ніни Караванських, колишнього американського консула в Києві Дейвида Шворца, Українське Інформаційне Бюро, справа „Голокост" і т. п.

Катинська декларація

З черги розвинулася довша дискусія над справою підписів деяких українських дисидентів разом з російськими дисидентами в справі вбивства большевиками польських старшин в Катинському Лісі в 1940 році. На кінці Крайова Рада більшістю голосів підтвердила резолюцію,яку попередньо схвалила Екзекутива і яку поставив на нарадах Екзекутиви ред.Ігнат Білинський, секретар УККА:

„У зв'язку з опублікованою в російській пресі, в квітні 1980 року, покаянною заявою совєтських дисидентів за злочин вбивства польських вояків і старшин в Катині, що її підписали російські правозахисники, а також деякі українські правозахисники, зокрема члени Закордонного Представництва Української Гельсінкської Групи — Петро Григоренко, Леонід Плющ і Надія Світлична, і Раїса Мороз, які разом із росіянами каються за злочин „нашої країни" і „нашого народу", приймаючи цим вину Москви за катинський злочин і на себе, цебто на український народ, — Екзекутива УККА вважає підписання цієї покаянної заяви українськими правозахисниками, як шкідливе для української справи і закликає тих українців, які підписали заяву, відкликати публічно свої підписи".

Конґресові Комісії

У дальшому І. Білинський, як голова Підготовчого комітету XIII Конгресу УККА, запропонував голів ряду Комісій, які будуть обрані на самому Конгресі:

Проф. Богдан Гнатюк — Сучасний стан України; інж. Богдан Федорак — зовнішні зв'язки; д-р Володимир Душник — резолюції; д-р Роман Дражньовський — шкільництво; Володимир Мазур — внутрішні справи; п-ні Уляна Дячук — фінанси; д-р Аскольд Лозинський — справи молоді; інж. Методій Борецький — українські професіоналісти й мгр Іван Базарко — Верифікаційна комісія; д-р Василь Омельченко — Наука і Культура і д-р Іван Скальчук — Бенкетова. Реєстраційну оплату делеґатів на Конгрес устійнено на 50 долярів.

Номінаційна комісія

Згідно зі Статутом УККА, розділ ІУ, намічування кандидатів на уряди або в члени Комісії на Конгресі УККА переводить 19-членна Номінаційна комісія, яку призначає Крайова Рада. На нарадах обрано організації, які мають делеґувати своїх представників до Номінаційної комісії. Були обрані такі організації: Український Народний Союз, Український Братський Союз, СУК „Провидіння", Українська Народна Поміч, ООЧСУ, ОДВУ, Асоціяція Українців в ЗСА, Союз Українок Америки, Об'єднання Жінок ОЧСУ, Об'єднання Прихильників УНР в ЗСА, Українська Гетьманська Організація — УГО, Конференція Молодечих і Студентських Організацій, Централя Українських Кооператив Америки (ЦУКА), НТШ, УВАН, ЗУАДК, Відділ УККА — Філядельфія, Па., Відділ УККА — Чікаґо, Ілл. і Відділ УККА — Ню Йорк.

Пам'ятник Жертвам Голоду

Справу пам'ятника жертвам штучного голоду в Україні в роках 1932-1933 реферував Іван Олексин, містоголова УККА, який запропонував спеціяльну комісію у тій справі. Намічено теж видання великої пропам'ятної книги в честь жертв голоду та виставку документів і матеріялів, що її підготовляє Український Музей у Ню Йорку. Пам'ятник і пропам'ятна книга повинні бути готові в 1983 році — в 50-річчя масового голоду в Україні. Резолюцію прийнято одноголосно. Крім того, вибрано Ініціятивний комітет для підготови Ширшого крайового комітету для переведення цього пляну в життя. До Комітету обрано: д-ра Петра Мірчука, мґр Іванну Рожанковську та І. Олексина.

Д-р В. Душник, редактор „Українського Квартальника", реферував про підготову до Мадридської конференції, що має початися 11-го листопада ц. р. і, правдоподібно, триватиме до кінця лютого 1981 року. В конференції візьме участь делеґація СКВУ-УККА. Канцелярія УККА є в контакті з визначними українцями в Мандриді для підготови технічних справ для тієї делеґації. На прохання американських урядових чинників Екзекутива УККА також виготовила довший меморіял про порушування національних і людських прав совєтським урядом в Україні для включення в загальний американський доказовий матеріял про порушення Гельсінкських угод урядом СССР. УККА є в постійному контакті з американськими урядовими чинниками в справах Мадридської конференції.

По полагодженні відчитаної кореспонденції наради закрито в год. 7-ій вечора.

Пам'яті Івана Кири

Св. п. Іван Кира

У п'ятницю, 16-го травня, в пополудневих годинах рознеслась сумна вістка по ляшінській громаді й околицях, що згинув трагічною смертю бл. п. Іван Кира на 68-му році життя, залишивши в невимовному смутку дружину Анну, три дочки: Марію, Мирославу й Ірину, замужню Черешневську, й зятя Степана; брата Максима в Канаді й сестру Олену на Україні, та приятелів по всьому розсіянні.

Бл. п. Іван Кира народився в селі Середнє Велике на Лемківщині. У 1941 році одружився з Анною, з дому Семян. Через рік йому довелося виїхати на роботу до Німеччини і залишити молоду дружину з малим немовлям у рідному селі. Не легко йому прийшлось самому проживати на чужині в часі воєннім.

У Німеччині він зустрів свого брата й у 1948 році разом вони виїхали до Канади, поселившись в місті Ляшіні біля Монтреалю.

Тут, одержавши постійну заробіткову працю в індустрії, пощастило йому спровадити до себе дружину Анну й донечку. В Канаді їхня сім'я збільшилась ще двома дітьми.

Іван Кира був товариський, мав багато друзів; у хаті п-ва Кирів завжди збиралося чимало приятелів. Маючи хист до столярських робіт, відновив власний дім, і завдяки його і дружини працьовитості їхнє життя уложилось достатньо.

Тішився Іван Кира своїми вродливими дочками й старався дати їм освіту, виховуючи їх в українському дусі; бажав дочекатися внуків. Здавалося, що не може бути жадної перепони для здійснення його бажань, бо все складалося благополучно. Але стався нещасливий випадок, який передчасно й несподівано вкоротив життя.

В неділю й понеділок 18-го і 19-го травня відслужено панахиди в похоронім заведенні „Бужія", а 20-го травня вранці тіло покійного перевезено до церкви св. Василія Великого, де відправлено заупокійну Службу Божу й Панахиду. Відтак відпровадили покійного на католицький цвинтар в Ляшіні на вічний спочинок. Заупокійні панахиди й похоронні відправи відслужив о. митрат Гайманович при численній участі громади. Щоб віддати останню прислугу бл. п. Іванові Кирі, прибули на похорон його кревні з Торонта, близькі сусіди з дому і приятелі з Гамільтону. Після похорону відбулась поминальна трапеза в церковній залі св. Василія Великого в Ляшіні. Керував трапезою Осип Дячишин. Він розповів про життя бл. п. Івана Кири та про його громадську діяльність. Добрим словом покійного згадала головна радна УНС Текля Мороз і закликала присутніх до збірки на фонд української преси. На її заклик відгукнулись всі присутні й разом зложили 93 дол.

З того призначено по 30 дол. для часописів: „Наша мета", „Гомін України" і „Свобода".

Поминальний обід відкрив і закінчив молитвою о. митрат Ярослав Гайманович. Від родини бл. п. Івана Кири щиру подяку висловила дочка Маруся для всеч. о. митрата Ярослава Гаймановича, дяка Богдана Балицького, для всіх тих осіб, які брали участь у панахидах і похороні, а зокрема тим родинам, які склали квіти й свою офіру на панахиди. Членки з Ліги Українських Католицьких Жінок на чолі з Анною Михалик приготовили смачний поминальний обід.

Т. Мороз

Казка „Жаба" в Нюарку

Нюарк. Н.Дж. — У неділю 15-го червня ц.р. тут, у залі церкви Св. Івана Хрестителя, успішно відбулася казка-пантоміма „Жаба" та забава для дітей. У казці виступили разом 27 малят, з того наймолодше у віці двох років. Імпрезу влаштувало Музичне дошкілля при Українському Музичному Інституті під проводом Марти Шлемкевич-Савицької.

Мистецькі костюми звірів-виконавців виконала Лідія Колатало-Марр, а декорації й афіші — Діяна Голубець. Буфетом займалися Ксеня Гапій при допомозі Христі Голубець і матерів дітей Музичного дошкілля. Чистий дохід з імпрези в сумі 222 дол. передано на потреби сиріт у Бразилії.

Попереднього дня, 14-го червня, ту саму казку поставлено англійською мовою для старших віком громадян у Лютеранській церкві при Проспект авеню в Ірвінгтоні.

У ТОЙ ЧАС, ЯК ЗСА СПЕРЕЧАЮТЬСЯ, чи продукувати газоголь і заступати ним бензину чи ні, імпорт газоголю з Бразилії зростає швидким темпом. Коли минулого року за цілий рік імпортовано 2,5 мільйона ґальонів, то цього року в першому кварталі імпортовано вже 2,7 мільйона ґальонів. В річному відношенні це дасть зріст більше як на 400 відсотків. бразилійський алькоголь, що його домішують до бензини, виробляють з цукрової тростини і коштує він значно менше, як американський. Щоб забезпечити досі недостатнє американське виробництво алькоголю, сен. Бай, голова Сенатської комісії у справах алькогольного пального, пропонує відповідні заходи, бо вживання газоголю зростатиме великими скоками, і коли минулого року в ЗСА було в місяці червні 835 газолінових станцій, що продавали газоголь, то під кінець цього року буде їх 5,100.

ДЖОРДЖ БУШ, ЯКИЙ САМ БУВ спочатку кандидатом на президента з Республіканської партії заявив кореспондентам, що він радо погодиться кандидувати на віцепрезидента на листі Роналда Реґена, якщо таке становище буде йому запропоноване. Буш однак підкреслив, що він не змагатиметься за це становище.

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

СТЕПАН АНДЕРСОН, член УНС Відд. 218 Т-ва Сокіл в Кампбелл, Ог., помер 19-го травня 1980 р. на 87-му р. життя. Нар. 1893 р. в Україні; членом УНС став у 1929 р. Похорон відбувся 22 травня 1980 р. на цвинтарі Кальварі, Янґстав, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Йосиф Темник, секр.

ІГНАТ МАКАРЕНКО, член УНС Відд. 182 Українська Січ в Клифтон, Н. Дж., помер 6-го травня 1980 р. на 84-му р. життя. Нар. 1895 р. в Україні; членом УНС став у 1952 р. Залишив у смутку сина Анатолія і внуків. Похорон відбувся 9-го травня 1980 р. на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Григорій Клименко, секр.

ЕСТЕР АЛЬТОНЕН, членка УНС Відд. 56 св. Івана Хрестителя у Вілінґ, В. В., померла 9 травня 1980 р. на 74-му р. життя. Нар. в Україні; членкою УНС стала в 1950 р. Залишила у смутку чоловіка Ларрі. Похорон відбувся 13 травня 1980 р. на цвинтарі Кальварі у Вілінґ, В. В.

Вічна Їй Пам'ять!
Петро С. Коґут, секр.

МАТВІЙ БОБИК, член УНС Відд. 49 св. Арх. Михаїла в Торонто, помер 4 квітня 1980 р на 93-му р. життя. Нар. 1887 р. в с. Яблонові, пов. Гусятин, Україна; членом УНС став у 1953 р. Залишив у смутку дві доньки: Марію і Анну, 6 внуків і 6 правнуків. Похорон відбувся 8 квітня 1980 р. на цвинтарі Парк Лови в Торонто.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

МИКОЛА ГАЙДА, член УНС Відд. 84 ім. Т. Шевченка в Савтпорт, Конн., помер 25 квітня 1980 р. на 89-му р. життя. Нар. 1890 р. в Дубно, Україна; членом УНС став у 1934 р. Залишив у смутку Марію Токер. Похорон відбувся 28 квітня 1980 р. на цвинтарі св. Томаса у Ферфілд.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

КАТЕРИНА КІЦЕРА, членка УНС Відд. 311 св. Володимира в Джессуп, Па., померла 1 березня 1980 р. на 84-му р. життя. Нар. 1895 р. в Україні; членкою УНС стала 1923 р. Залишила у смутку дочки Марію і Анну та синів — Івана, Михайла і Стенлі. Похорон відбувся 5 березня 1980 р. на цвинтарі св. Івана в Мейфілд.

Вічна Їй Пам'ять!
Катерина Федірко, секр.

СТЕЛЛА МІЛЛЕР (БЕРНАЦЬКА), членка УНС Відд. 125 Благовіщення в Чікаґо, Ілл., померла 7 травня 1980 р. на 84-му р. життя. Нар. 1896 р. в Яричів Новий, в Україні; членкою УНС стала в 1939 р. Залишила у смутку сина Евена з дружиною Любою і 3 внуків. Похорон відбувся 10 травня 1980 р. на цвинтарі св. Миколая в Чікаґо, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!
Глорія Пацин, секр.